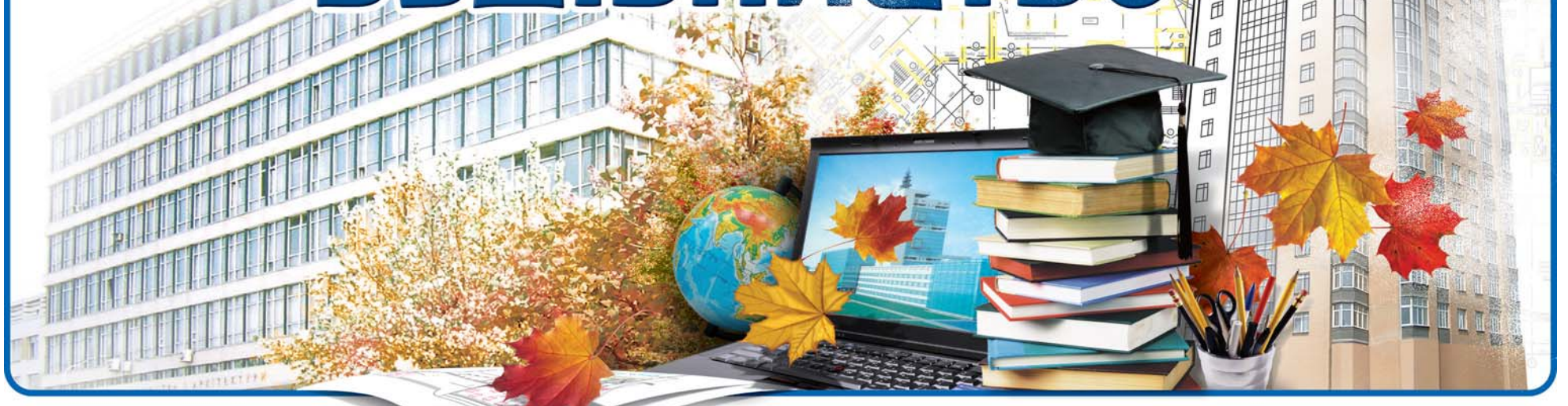

АРХІТЕКТУРА БУДІВНИЦТВО

Виставки

"ОСВІТА В УКРАЇНІ. ОСВІТА ЗА КОРДОНОМ"

Наприкінці вересня 2016 року відбулася III Міжнародна професійна спеціалізована виставка "Освіта в Україні. Освіта за кордоном", яку організувала компанія "ЛІДЕРЕКСПОЦЕНТР".

У ній взяли участь провідні навчальні заклади України. Метою проведення виставкових заходів стало формування суспільного інтересу до освіти, популяризація науково-освітнього потенціалу кращих навчальних закладів України, обмін досвідом та контактною інформацією, презентація технічних засобів навчання.

Майбутні абітурієнти отримали інформацію щодо якості професійної освіти в Україні та за кордоном безпосередньо від представників навчальних закладів.

Під час урочистої концертної церемонії соціального проекту: "Гордий вчитися в Україні" на сцені Колонної зали КМДА виступали відомі авторитетні діячі, бізнесмени, політики та успішні люди, які поділилися історією свого успіху та подякували за здобуту освіту своїм вищим навчальним закладам.

Київський національний університет будівництва та архітектури отримав від Міністерства освіти і науки України, Інституту модернізації змісту освіти і Національної академії педагогічних наук України **Гран-прі 2016 року** у конкурсній рейтинговій номінації "Краща профорієнтаційна робота серед молоді".

Ректор Київського національного університету будівництва та архітектури Петро Мусійович Куліков урочисто вручив **Диплом почесного випускника** Петру Степановичу Шиліуку – депутату Київської міської Ради

IV та VII скликань, президенту Будівельної палати України, "Герою України" з врученням ордена Держави, володарю Ордена князя Ярослава Мудрого та Ордена "За заслуги", володарю Державної премії України в галузі науки і техніки, володарю Почесної грамоти Кабінету Міністрів України, Заслугому будівельнику України.

За матеріалом прес-служби КНУБА
Фото **В. Чахояна**, начальника відділу графіки і дизайну.

Вимога часу

АСПІРАНТ КНУБА ВИСТУПИВ В КИТАЇ НА ТЕМУ "SMART CITY"

Нещодавно в Українському домі в Пекіні пройшла лекція на тему "SMART CITY". Автором її був Андрій Мітягін – аспірант кафедри міського господарства нашого університету будівництва та архітектури. Подія викликала неабиякий інтерес у представників української громади в Пекіні. В "УкрХаті" (як її ласкаво називають місцеві українці) був справжній аншлаг. На лекції було розглянуто такі питання як: **Що таке місто? Українські та світові практики розвитку міст? Куди іде розвиток міста в наші дні? Міста майбутнього.**

Слухачі будують місто майбутнього

Лекція мала на меті привернути увагу слухачів до такого важливого соціально-економічного явища як Місто, особливо в час, коли інформація та технології навколо нас поширюються блискавично. Завдяки новітнім технологіям докорінно змінюються методи прийняття рішень і сама функція міста для людини. Саме тому такі інформаційно-технологічні платформи як Smart Сіті є логічним продовженням еволюції міста і стають вимогою часу.

Окрім власне лекції на присутніх чекала і цікава інтерактивна практична частина, на якій кожен зміг продемонструвати своє бачення міста майбутнього. Ось які враження лекція Андрія Мітягіна справила на присутніх.

Аліса Розенкова: "Хоч я й не інженер/архітектор, і не маю уявлення та знань про будівництво, мені було цікаво і корисно слухати лекцію. Так, з цікавих фактів я дізналася про історію створення міст, про міста майбутнього, про smart сіті. Я наче поринула у кіно, і уявила, що на нас чекає у майбутньому: активні будинки, крупні парковки, аграрні технології прямо посеред міста, суперсучасний транспорт та ін. Я з нетерпінням чекаю такого міста й хоч в ньому жити. Також на лекції всі учасники змогли побудувати своє

місто майбутнього, це було креативно і весело, ми всі відчували себе інженерами майбутнього".

Враження автора виступу аспіранта **Андрія Мітягіна** (науковий керівник к.т.н. А.М.Мамедов): На мою думку, лекція "SMART CITY" пройшла на дуже високому організаційному рівні, за що ми дуже вдячні "Українському дому" та особисто Янні Шуляк, заввідділу культури, інформації та туризму "Ук-

Лекція пройшла на високому організаційному рівні

раїнського дому". Атмосфера, в якій проходила лекція, була дружельюбна та відкрита. Також хотілось би відмітити аудиторію, яка була дуже активною і під час практичної частини довела, що українське товариство дуже завзяте та креативне. Особисто я отримав масу позитивних емоцій від спілкування з аудиторією! Сподіваюсь, що така форма відкритих лекцій триватиме і надалі. Залюбки буду брати в них участь.

Цікаво відзначити, що Український дім відкритий для усіх українців Китаю та іноземних друзів, яким цікава Україна. Господарі раді бачити всіх на різноманітних заходах. Про них можна дізнатися з новин та оголошень на сторінці офіційного Вічат-акаунту UkraineHouse. Також в офісі є українська бібліотека та китайські публікації про нашу країну.

Підготовлено кафедрою міського господарства

Фото на згадку

Ювілеї

МНОГАЯ ЛІТА!

15 жовтня 2016 року ювілей відзначив завідувач кафедри міського будівництва, член-кореспондент АМ України, лауреат Державної премії України в галузі архітектури, лауреат Державної премії Ради Міністрів СРСР, дійсний член, віце-президент Української Академії архітектури, доктор архітектури, професор Микола Мефодійович Дьомін.

Микола Мефодійович – відомий вчений, мистецтвознавець та практик у галузі архітектури, педагог. Він стояв у витоків сучасної містобудівної науки. Саме йому належать фундаментальні дослідження в галузі регіональних містобудівних систем.

Упродовж тридцяти років він займається педагогічною роботою. Близько 30 років М. М. Дьомін очолює кафедру міського будівництва нашого навчального закладу. Як завідувач кафедри постійно впроваджує у навчальний процес новітні технології та теоретично-творчі

напряцювання. Під його керівництвом підготовлено тисячі інженерів і архітекторів-урбаністів, захищено десятки кандидатських та докторських дисертацій. Отже,

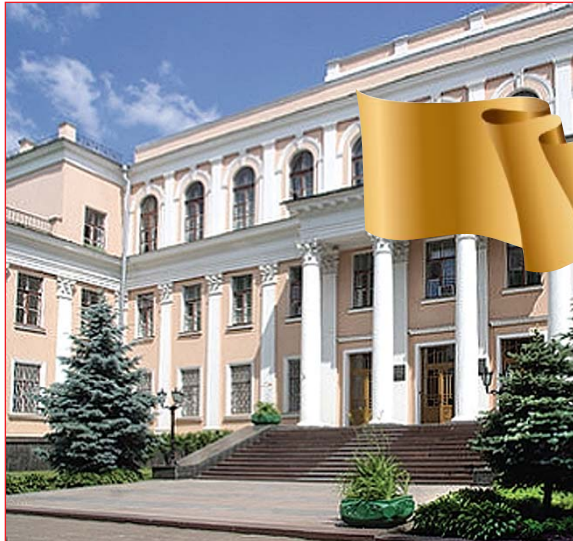
Зичим душею не старіти і прикостей не помічати, Довкола Вас хай будуть квіти, Хай буде радості багато. Радійте доброти людей і, якщо можна, постарайтесь столітній стріти ювілей.

Колеги, студенти, друзі

"РЕКТОРСТВО ВЕТРОВА – НАЙЯСКРАВИША І ПЛІДНА ЕПОХА – ЗОЛОТЕ СТОЛІТТЯ В ІСТОРІЇ КІБІ"

Тут був розташований КІБІ в 50-60 роки

КНУБА сучасний

До 100 річчя від дня народження Юрія Олександровича Ветрова (1916–1983) в Київському національному університеті будівництва і архітектури видано друге видання бібліографічного покажчика під цією ж назвою. Укладач: Т.М. Кірдо. Консультант: Л.Е. Пелєв'їн, завідувач кафедри будівельних машин, професор, кандидат технічних наук, лауреат Державної премії України. Відповідальний за випуск Н.І. Хілобоченко.

Ця книга з серії "Видатні вчені КНУБА" є даниною пам'яті ректора нашого навчального закладу з 1961 року по 1983 рік, видатного вченого, доктора технічних наук, професора, заслуженого діяча науки і техніки України, лауреата Державної премії України, члена-кореспондента АН України Ю.О. Ветрова.

У книзі зібрано матеріали біографічного характеру, спогади і свідчення сучасників, які відтворюють образ одного з тих, хто тривалий час визначав розвиток науки в КНУБА, зробив значний внесок у зміцнення матеріально-технічних баз кафедр і лабораторій, організацію нових факультетів, збільшення кількості студентів та розбудову Київського інженерно-будівельного інституту.

Газета "Архітектура і Будівництво" пропонує читачам витримки зі спогадів співробітників Ю.О. Ветрова по кафедрі будівельних машин, колег по інституту, його учнів та ін.

І.І. НАЗАРЕНКО, д.т.н., професор, зав. кафедри МОТП

"Ранком Юрій Олександрович заходив до інституту, цікавився почуттям і станом прибиральниць, простих робітників господарської частини, дуже ввічливо вітався. Далі відвідував підрозділи інституту і тільки потім піднімався до себе в кабінет.

Його основною метою, за теперішнім висловом, було підвищення іміджу та рейтингу інституту на всіх напрямках діяльності. Особлива турбота приділялася навчальному, науковому та виховному процесу студентів. Піклувався професор Ветров і про якість дипломних і курсових проектів, особисто відвідуючи ДЕК по захисту дипломних проектів..."

В.І. НАУМЕНКО, завкафедрою політекономії КІБІ, к.ек.н. професор;

В.М. ЛИЧ – завідувач кафедри економічної теорії КНУБА, д.ек.н., професор

"У далеких вже 1975 і 1978 рр. ми, молоді фахівці, прийшли на кафедру політекономії. Ректором КІБІ був Юрій Олександрович Ветров.

Його вирізняло вміння працювати з людьми, спрямовувати їх зусилля на досягнення поставленої мети. Говорячи сучасною мовою, він був ефективним менеджером, людиною, що випередила свій час.

Поруч з колегами

Вимогливість та батьківське ставлення до молоді дозволяло йому розкривати в людях найкращі риси та здібності, забезпечувати їх професійне та громадське зростання. Невипадково десятки й сотні студентів та співробітників інституту стали відомими

фахівцями і посіли відповідальні посади не тільки у будівельних організаціях, а й у державних структурах Києва та України, близького та далекого зарубіжжя.

Професор Ветров в аудиторії № 317

Особливу увагу ректор Ветров приділяв формуванню практичних навичок у молодих фахівців: через залучення їх до будівництва нових корпусів та гуртожитків інституту, до роботи у студентських будзагонах. Саме будівельні заголи стали "фішкою" КІБІ, принесли йому загальне визнання далеко за межами України".

Н.М.ДЕМИН, зав. кафедрой городского строительства, доктор архитектуры, профессор

"Масштаб личности определяется со временем. Только время, нивелируя все несущественное, очищает образ, позволяет понять и представить себе истинное величие жизни и деятельности Великого человека.

Впервые увидел Юрия Александровича, именно увидел, мы, понятны, тогда не были знакомы – когда я был студентом архитектурного факультета, он – молодым, тридцатилетним доцентом, кандидатом технических наук. Я навсегда запомнил его внешность: энергичный, черноволосый, смуглый, крепко сложенный, подвижный и уверенный в себе человек. Но не только внешностью он привлекал к себе, а, скорее, какой-то внутренней силой.

Мне не довелось слушать его лекции. Наши пути в то время никак не пересекались. Тем не менее первые впечатления от случайных встреч на общих собраниях и в кулуарах института остались на всю жизнь.

Я, конечно, знал о его деятельности на посту ректора КИСИ, но познакомиться мы только в начале 80-х годов на совете ректоров ВУЗов Киева, который вел его председатель, профессор Денисен-

ко Григорий Иванович – ректор КПИ. Я докладывал "Схему перспективного развития сети высших и средних специальных учебных заведений в г.Киеве". После окончания совета Юрий Александрович

Он постоянно воспитывал нас, в том числе и личным примером. При нем ни один профессор, ни один студент не мог появиться в институте в головном уборе. Он не стеснялся де-

Професор слухає відповідь студента

лаять замечания всем, без исключения, за малейшие нарушения этических правил поведения. И сейчас, видя некоторых студентов (реже преподавателей), идущих по коридору в шапке, всегда вспоминаю Юрия Александровича.

1963 р. Відкриття головного корпусу КІБІ. Ректор Ветров у руках тримає ключ від корпусу

Уверен, что присвоение имени Ю.А. Ветрова нашему университету в честь столетия со дня его рождения не только украсило бы университет, но и стало бы достойным выражением благодарной памяти коллектива и страны".

М.М. ОСЕТРИН, професор кафедри "Міське будівництво" КНУБА, к.т.н.

"Згадувати те, що було майже 50 років тому, не дуже просто. Але в житті кожної людини існують події, які запам'яталися на все життя. Такою подією для мене стала зустріч в 1964р. з Юрієм Олександровичем Ветровим, в результаті якої значною мірою було спрогнозовано моє майбутнє.

Після закінчення навчання в інституті я, згідно попереднього розподілу, пови-

нен був поїхати на роботу до будівельно-монтажної організації в Казахстані. Коли прийшов в комісію з розподілу молодих фахівців, то з'ясувалося, що комісію очолює новий ректор інституту – Ю.О. Ветров.

Зайшовши до деканату, де працювала комісія, звернув увагу на кремезну людину невисокого росту, до якого з повагою зверталися члени комісії. Після визначення призначення на роботу, Ю.О. Ветров запитав мене стосовно сім'ї, навчання в інституті та планів на майбутнє. В результаті співбесіди ректор запропонував мені та керівництву факультету (декану В.А.Крумелісу, завкафедрою Г.Ф. Богацькому) розглянути питання щодо повернення в подальшому до інституту, в аспірантуру. Це стало для мене доленосним рішенням.

Юрій Олександрович був талановитим керівником, працюючим та вимогливим не тільки до підлеглих, а й, в першу чергу, до себе. В складних умовах створив матеріальну базу інституту, сформував професорсько-викладацький склад, який не лише забезпечував якісний процес підготовки майбутніх фахівців будівельної галузі, а й виконував значний обсяг цікавих і складних наукових розробок. Отже, традиції, засно-

вані під керівництвом Юрія Олександровича, дають можливість нашому Університету бути флагманом навчальних закладів, які готують майбутніх спеціалістів для будівельної галузі України.

Підтримувати працездатність та авторитет як керівника йому допомагала любов до спорту, особливо зацікавленість в лижному спорті. Взимку він кожен вихідний, за можливістю, виходив на лижну трасу у Голосіївському парку, де налігав 25-30 км. В складі професорської команди брав участь в лижних походах у Карпатах..."

А.М. СТАНКЕВИЧ, проректор з навчально-методичної роботи, к.т.н., доцент

"Уперше побачив та познайомився з ректором у травні 1977 року. На підсумко-

"РЕКТОРСТВО ВЕТРОВА – НАЙЯСКРАВІША І ПЛІДНА ЕПОХА – ЗОЛОТЕ СТОЛІТТЯ В ІСТОРІЇ КІБІ"

Під час засідання Вченої ради

вих зборів випускників підготовчого відділення КІБІ Юрій Олександрович наказав декану до закінчення зборів видати мені, як єдиному, хто здав на "відмінно" підсумкові іспити, премію у розмірі місячної стипендії. Мабуть, це спонукало мене на подальше навчання навіть без четвірок.

Друга доленосна зустріч відбулась вже по закінченню інституту, коли Юрій Олександрович запропонував мені очолити профспілкуву організацію студентів інституту. На все життя запам'яталась його фраза: "Идите, подумайте, и завтра в 9-00 придете ко мне с положительным ответом". Завдяки цьому пов'язав своє життя з нашим університетом".

Є.О. РЕЙЦЕН, професор кафедри міського будівництва, к.т.н.

"Перше тісне спілкування з Юрієм Олександровичем почалося 1963 року, коли мене включили до штабу з будівництва головного корпусу КІБІ по Повітрофлотському проспекту, 31. Штаб очолював Я.В.Рудник, до нього входили Ю.М. Константинов, К.В. Дорофеева та інші.

1 вересня 1963 року головний корпус нашого інституту здали в експлуатацію, а мені до трудової книжки записали подяку за роботу в штабі.

Як мені згодом розповів один із проректорів університету, наш новий корпус хотіли забрати для філіалу університету ім. Патриса Лумумби, але Юрій Олександрович відстояв нашу "власність" і продовжив далі розбудовувати наш красень – тепер Київський національний університет будівництва і архітектури.

1977 року прийшов до мене на кафедру професор С.Ушацький і сказав, що ректор хоче побудувати неподалік КІБІ житловий будинок для викладачів і чи не зможу я допомогти. Мене було включено до відповідальної групи. Через інститут "Київпроект", де працювали багато моїх учнів, узгодили проект і визначили місце під забудову будинку. Його було здано в експлуатацію до дня народження Юрія Олександровича – 4 листопада 1982 року. І ми з С.Ушацьким отримали там квартири!"

А.В.ФОМІН, професор кафедри будівельних машин, к.т.н.

"Мені згадуються кілька випадків, що дають уявлення про Юрія Олександровича не тільки як про керівника, вченого, а й як про людину, про бажання допомогти людям, вміння знаходити вірні рішення в складних ситуаціях.

У 70-х роках кафедра і лабораторія нових землерийних машин виконувала дослідження за госпдоговором з Ленінградським НДІ, який займався розробкою ходового обладнання криголамів. Науковим керівником дослідження був Ю.О.Ветров. Робота полягала у визначенні закономірностей різання льоду, що відбувається при контакті з ним гвинта криголама. Експериментальне обладнання ми мали (стенди для різання ґрунту), але виникла проблема із робочим середовищем – льодом.

Роботи були заплановані на зимовий період, щоб отримувати лід заморожуванням води на повітрі. Але того року температура повітря постійно змінювалась: були дні, коли ми не мали матеріалу для проведення дослідів.

Вихід із становища знайшов Юрій Олександрович, запропонувавши використовувати річковий лід. Для цього треба було вирубувати його брили необхідних розмірів. Юрія Олександровича все це так зацікавило, що він брав активну участь у вирубванні льоду. Його дача знаходилась на березі затоки Дніпра. Рано-вранці він приїздив на да-

чу і йшов до води, свердловий отвір в льоду для визначення товщини його шару, потім за допомогою лома наносив необхідний контур брили.

Після цього приїздили співробітники, які працювали за цією ж темою, і вирубували брили. Одного разу трапився непередбачуваний випадок. Чи міцність льоду була невеликою, чи удар був дуже сильний, але лом із руки Юрія Олександровича вислизнув і провалився під лід. Була німа сцена. Обличчя Юрія Олександровича почервоніло, всі стояли і мовчки дивилися на нього. Закінчилось все тим, що Юрій Олександрович сказав щось смішне, всі розсміялися й розслабилися"...

В.С.ЛОВЕЙКІН, д.т.н., професор кафедри конструювання машин і обладнання НУБіП України

"Будучи студентом спеціальності БМО, слухав курс лекцій професора Ветрова Юрія Олександровича з землерийних машин. Юрій Олександрович читав лекції на високому науковому та методичному рівні, підкріплюючи складний матеріал практичною демонстрацією. Запам'ятався приклад з демонстрації руху крокуючого екскаватора, коли Ю. О. Ветров перекладав зусилля від власної ваги з ніг на руки і навпаки, рухаючись в проході між столами. Після такої демонстрації всі студенти зрозуміли, яким чином рухається крокуючий екскаватор.

Доводилося виступати з доповідями на наукових конференціях, де головував Юрій Олександрович. І завжди з його

Ректор виступає у дворі інституту

боку відчувалась турбота і відповідальність за підготовку молодих вчених.

Багато добрих справ зроблено ректором Ветровим як для університету, так і для людей, які його оточували. Найбільшим пам'ятником для Юрія Олександровича є корпуси університету, які він збудував".

В.А.БАЖЕНОВ, д.т.н., професор, зав. кафедри будівельної механіки

Найбільша заслуга проф. Ю.О. Ветрова, безумовно, полягає у створенні творчого колективу інституту, засади якого в певній мірі збереглися і зараз. Ю.О. Ветров з величезною повагою ставився до своїх учителів, таких як проф. В.М. Ярін, проф. М.Д. Жудін та інші. Він високо цінував і підтримував учених.

В житті у проф. Д.В. Вайнберга і проф. В.Д. Глуховського були нелегкі часи, але вони завжди відчували постійну підтримку й піклування особисто проф. Ю.О. Ветрова. І може, завдячуючи саме цьому, ми маємо сьогодні відомі наукові школи.

Він з великою повагою ставився до проф. Б.М. Лобаєва і його наукової школи, особисто знав і спілкувався з видатними архітекторами і митцями, які працювали в інституті. Разом з відомим проф. М.М. Жербіним професор Ветров докладав багато зусиль по створенню сучасного випробувального центру. До

речі, під час вшанування 90-річчя проф. М.М. Жербіна президент НАНУ, академік Б.Є.Патон відзначав роль Юрія Олександровича Ветрова й тепло згадував про нього.

У колективі інституту він користувався надзвичайно високим авторитетом, практично необмеженим. Серед співробітників панувала думка, що все, про що говорив, вимагав і виконував Ю.О. Ветров було спрямоване виключно на благо нашого закладу. Феномен цього авторитету, мабуть, полягав у безмежній відданості справі розвитку інституту, яку він проніс через все своє життя.

Проф. Ю.О. Ветров протягом багатьох років керував кафедрою будівельних машин, любив і цінував своїх співробітників, часто називав їх за іменем, знав членів їх родин тощо.

Проф. Ю.О. Ветров був людиною надзвичайно скромною, дуже критично і прискіпливо оцінював результати своєї діяльності. Мені довелося бути присутнім при його розмові з Головою НТР Мінвузу проф. П.Р. Родіним, моїм безпосереднім керівником. В той момент Ю.О. Ветров перебував під впливом розмови, яка щойно відбулася в Президії НАНУ, куди його викликали. Юрію Олександровичу повідомили, що окрім місця члена-кореспондента Академії Наук, на яке він подав документи, несподівано стало вільним місце академіка, і йому було запропоновано переписати заяву і подати документи на цю посаду. Юрій Олександрович відмовився, і був обраний членом-кореспондентом НАНУ. І це було характерно для нього, як для людини, яка завжди приймає підготовлені й зважені рішення. До речі, інша кандидатура, якій було надано таку ж пропозицію, була обрана.

Мені запам'яталася ситуація, яка сталася у перерві засідання колегії міністерства у Національному університеті водного господарства (м. Рівне) взимку 1983 р. Ідучи коридорами закладу, вимушено зупинились перед натовпом студентів міністр Г.Г. Єфіменко, ректори інституту С.Т. Вознюк та Ю.О. Ветров, проректор О.Є. Литвиненко, члени колегії. Всі звернули увагу на портрет ректора гідромеліоративного інституту Олександра Івановича Ветрова. Здивувавшись, міністр звернувся до Ю.О. Ветрова, який стояв

поруч: "Це Ваш батько?". Ю.О. Ветров, не в змозі приховати сильне хвилювання, відповів: "Так".

Ю.О. Ветров був дуже законослухняною людиною. Наведу приклад. Я виконував обов'язки помічника міністра Г.Г. Єфіменка, який, до речі, чудово знав і цінував проф. Ю.О. Ветрова, і був при-

Нарада проректорів з наукової і учбової роботи вузів Мінвузу УРСР з організації науково-дослідної роботи студентів, 1975 р., м. Харків, (Зліва-направо: проф. Ю.О.Ветров – голова республіканської ради з науково-дослідної роботи студентів, В.А. Баженов, та проректор одного з харківських вузів)

сутній при розмові, коли Ю.О. Ветров прийшов і сказав, що йому виповнилося 65 років, і згідно з діючим на той час положенням Мінвузу СРСР, він мав би піти у відставку і запропонував список кандидатів на посаду ректора обсягом на сторінку машинописного тексту.

Міністр відзначив видатну роль проф. Ю.О. Ветрова у розбудові освіти в цілому, сказав, що на його роботу розраховують і надалі, і про відставку не може бути й мови...

І.Г.КИРИЧЕНКО, д.т.н., професор, декан механічного факультета ХНАДУ

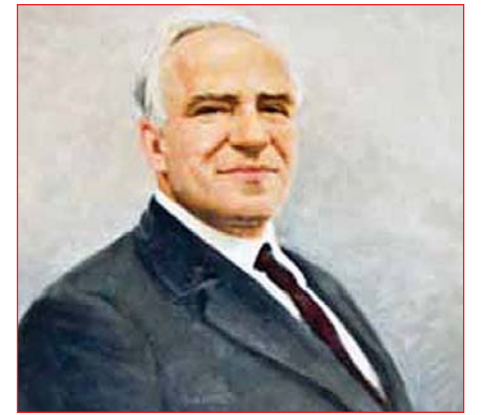
"Юрій Олександрович Ветров вніс неocenимий вклад в розвиток теорії резання ґрунтів і методів проектування землерийних машин, суттєво підвищив авторитет цієї спеціальності на Всесоюзному рівні в СРСР і за рубежом..."

Авторитет наукової школи Ю.О.Ветрова був неперекаженим в Союзі і за рубежом. Из стен КИСИ вышла плеяда выдающихся учёных, которые и сегодня продолжают дело своего Учителя. Мы все обязаны этому Человеку за тот мощный научный фундамент, который он создал за годы своей творческой деятельности".

Л.А.ХМАРА, д.т.н., професор Придніпровської державної академії будівництва і архітектури

Професор Ветров розробляв і вніс в практику нові конструкції машин і їх робочих органів. Внес суттєвий вклад в теорію будівельної механіки і робочих процесів машин для земляних робіт.

К началу 70-х годов XX-го столетия сложились исследовательские центры и коллективы во многих учебных и научно-исследовательских заведениях СССР. Проведенные исследования целого ряда

Портрет Ю.О.Ветрова

ученых вместе с профессором Ю.О.Ветровым, заложили основы для настоящих и будущих научных исследований и работ по резанию и копанью ґрунтов, созданию новых землерийных машин и перспективных рабочих органов.

Сегодня труды Ю.О.Ветрова и результаты научных исследований по резанию ґрунтов получили всеобщее признание и использование в странах СНГ, Польше, Германии, США, Франции и др. странах".

За матеріалом кафедри будівельних машин

Колектив кафедри будівельних машин на чолі з Ю.О.Ветровим

МІСЦЕВІ ЛЕГЕНДИ ПРО ЗВИЧКИ ЯПОНСЬКИХ ЛИСИЦЬ- ПЕРЕВЕРТНІВ

Галина Вікторівна Шевцова – доктор архітектури, Ph.D., професор кафедри основ архітектури і архітектурно-проектного проектування КНУБА, викладач каліграфії і поезії хайку Українсько – Японського Центру, автор науково-популярних альбомів, збірок фотографій та есе шляхами японських поетів та ін. Нині вона знаходиться в Східній Азії на Японському архіпелазі, в Кіото – древній столиці Японії. Працює в найстарішому, після Токійського, університеті Кіото.

З нагоди виходу книги "Привиди згорілого цирку та інші незбагненні історії" газета "Архітектура і Будівництво" зв'язалася з Галиною Вікторівною Шевцовою. – **Галина Вікторівна, ви зараз далеко, але з okazji виходу в світ ваших з Юлією Вадимівною дивовижних казок, газета не могла не поставити і вам своїх питань. Поговорити з Вами було б дуже важко, якби не Інтернет... Отже, Ви – японознавець. Чому вам стало цікаво писати про українські містичні істоти і як на це вплинула Японія?**

– Коли багато років займаєшся вивченням архітектури дерев'яних храмів, то мимоволі починаєш цікавитися потойбічним. Бо пахощі старої деревини і ладану, таємнича атмосфера свічного вогню і грайливих тіней поступово настроюють на поетичний лад. Та і самі храми ведуть до того ж, бо, як в Україні, так і в Японії, розташовуються здебільшого на стирчці, у лісі, серед таємничої природи настільки величній і одухотвореній, що за нею мимоволі вважаються вже і дивовижні лісові істоти, і далекі привиди часу. Тому існування, що в Японії, що в Україні, скажімо, лисиць-перевертнів, для мене є практично доконаним фактом. Особливо після того, як я зустріла їх у сутінках під брамами-торії святилища Фушімі-Інарі, що міститься практично в центрі Кіото, але ж зачіпає рукавами своїх нескінченних помаранчевих галерей вже й глухі гори. Саме там, у блідому, ледь жовтуватому світлі паперового ліхтаря, я й побачила, та ні, спершу скоріше відчула шкірою веселі пустощі двох справжніх лисиць, що гралася на лісовій галявині ніби в квача...

Тому й не дивно, що оповідки про давні незбагненні історії, що я почала потроху збирати по різних куточках Японії, поступово поповнювалися новітніми чудернацькими випадками, які ставалися зі мною чи моїми знайомими, і якщо й не напругу свідчили про існування привидів, то принаймні змушували уяву балансувати на тонкій грані між нашим світом і потойбічним. Я почала вже цілеспрямовано відвідувати місця, відомі своїми незбагненними історіями – поля історичних японських битв Секігахара та Шідзугатаке, де в червні збираються в травах тисячі блискавок, про які подекують, що то є душі загиблих воїнів, і вузький пролив Данно-Ура, де сталася в давнину битва кланів Тайра і Мінамото, і воїни з потоплених у бою кораблів Тайра нібито перетворилися на крабів з людськими обличчями на панцирах. І в справді тримала в руках такого краба: на його черевці чітко проступав ніби барельєф обличчя самурая, промальований у тому самому динамічному стилі, як це прийнято на старовинних японських гравюрах. А ще було заховане в снігах відлюдне гірське селище Тоно, де й зараз практично без перешкод можна зустріти і водяника, і домовика, та ще багато інших, майже нереальних пригод. А потім виявилось, що і в нас, в Україні, особливо в лісових та гірських куточках, збереглося зовсім не мало оповідок про потойбічне, і хто знає – може не лише оповідок, а й самих їх дійових осіб...

– **Пані Галино, які ваші плани на майбутнє, чи будуть нові видання?**

– Книга "Привиди згорілого цирку" є першою нашою з пані Юлією Івашко роботою в цій царині, але, вочевидь, не останньою, бо надто ще багато залишилося нерозказаних українських незбагненних історій. До того ж, і сама я готую декілька нових видань про привидів, цього разу вже японських: це велика фото-ілюстрована книга "Мандрівка містичною Японією", та збірка переказів давніх легенд землі Кіото, що їх я останнім часом визнала в мешканців глухих селищ навколо північної, найбільш відлюдної частини озера Біва під горою Шідзугатаке, де, кажуть, і досі подекуди в тумані можна почути глухий поступ примарної кінноти воїнів, що полягли тут у давнину...

Незвичне видання – збірка етно-легенд

КНИГА, ЯКА НАВЧИТЬ ГРОМАДЯН БУТИ УКРАЇНЦЯМИ, ЗБЕРЕЖЕ НАЦІОНАЛЬНУ САМОБУТНІСТЬ

У Всесвітній день бібліотек, 30 вересня, в Центральній районній бібліотеці Солом'янського району ім. Ф.Достоевського команда народного депутата України Дмитра Андрієвського привітала бібліотекарів Солом'янського району з професійним святом.

У рамках програми "Українські книжки – у школи столиці" Дмитро Андрієвський подарував бібліотекам нашого району 34 нові книги "Привиди згорілого цирку та інші незбагненні історії". Авторами книги є наші викладачі, доктори архітектури, професори Київського національного університету будівництва та архітектури Юлія Івашко та Галина Шевцова.

Видання цієї незвичної книги – збірки етно-легенд – вже викликало неабиякий резонанс в пресі: про неї двічі розповідали на радіо "Голос Києва", на каналі "Культура" і в пряму ефірі на каналі "Київ" в програмі "Ранок по-київськи", книгу презентували на Львівському форумі видавців і подали на номінацію "Книга року", інформація про неї є на сайтах і в фейсбуці. 19 жовтня зустріч-презентація з письменницею Юлією Івашко відбулася у Центральній науковій архітектурно-будівельній бібліотеці ім. В.Г.Заболотного. Професор розповіла про побут родин мешканців Київської губернії в XIX – на поч. XX ст., описала народні обряди в різних регіонах, сільські дерев'яні церкви, святкування Різдва та інших свят в селах Середньої Наддніпряни.

З нагоди виходу книги "Привиди згорілого цирку та інші незбагненні історії" газета "Архітектура і Будівництво" попросила професора кафедри основ архітектури і архітектурного проектування Юлію Івашко відповісти на декілька питань. Читайте!

Професор КНУБА Ю. Івашко

– **Юліє Вадимівно, Ви з Галиною Шевцовою свідомо пішли на незвичний сміливий літературний експеримент – створення збірки етно-легенд, які засновані на житті реальних осіб і на реальних подіях. Як з'явився такий задум?**

Так виглядає авторська обкладинка книги

– Насправді робота над книгою "Привиди згорілого цирку" тривала три роки. Ідея написати збірку етно-легенд чи етно-казок, які були б цікаві і дітям, і дорослим належить Галині, яка на той час вже мала великий художньо-літературний досвід. Вона ж придумала деякі сцени в казках, давала свої пропозиції по шліфовці фабули казок. Разом ми вибирали сюжети для ілюстрацій. Галині особливо вдається передати казковомістичну атмосферу і те, що зветься "екшн", вона має великий досвід сюжетної побудови літературного сюжету, який до кінця тримає читача в напрузі. – **Розкажіть трохи про жанр книги. На який читацький вік вона розрахована?**

– Ми вирішили написати твір на основі реальних подій, але подати його мовою казки чи етно-легенди, оскільки сьогодні жанр, започаткований М.Гоголем і його "Сорочинським ярмарком", "Вечорами на хуторі поблизу Диканьки", "Страшною помстою" майже не використовується в новій українській літературі. В сучасній літературі для дітей не завжди достовірно зображуються костюми певного етнографічного регіону, мало

описуються народні обряди та легенди. Саме тому ми спробували цей жанр відродити, а для надання більшого національного колориту зробили цю книгу повністю мальованою. Отже, такий ось парадокс: книга начебто дитяча, але насправді без вікового обмеження.

– **Робота над ілюстраціями тривала досить довго. Я знаю, що це Ваші власні ілюстрації включно з орнаментами і форзацами.**

– Я все життя прагнула намалювати книгу. В дитинстві ж взагалі мріяла стати художником. І ось, нарешті, через багато років ця дитяча ще мрія здійснилася, і мені вдалося виконати ілюстрації до нашої з Галиною Шевцовою книги. Це трохи незвичні ілюстрації, бо по суті це архітектурне краєзнавство і етнографічна реконструкція, тобто достовірна реконструкція церков, костюмів, предметів побуту конкретних регіонів, навіть люди всі зображувались з архівних світлин. Робота була надзвичайно цікава, проте дуже кропітка: одна акварельна ілюстрація малювалась до двох місяців, бо цьому передувала тривала робота в архівах, до того ж, ми відвідували місця, про які йшла мова, аби описувати реальну архітектуру, колорит місця.

– **Юліє Вадимівно, як мені відомо, це вже восьма Ваша книга, але жодна з попередніх не викликала такого резонансу, як "Привиди згорілого цирку та інші незбагненні історії". Вас це не дивує? Це просто збіг обставин чи така реакція цілком закономірна?**

– На мій погляд, те, що увага до наших з Галиною Шевцовою "Привидів згорілого цирку" виявилась навіть більшою, ніж до моїх попередніх архітектурних видань, цілком закономірно. По-перше, професійне архітектурне видання завжди має певне обмеження в колі читачів, тоді як ця книга без перебільшення не має вікового обмеження. Хоча ми умовно визначили, що вона призначена для підлітків, проте серед наших читачів вже дуже багато і молодих батьків, і літніх людей, і сімейних, і неодружених, які не мають власних дітей.

– **Про книгу "Привиди згорілого цирку та інші незбагненні історії" багато говорять в пресі, відбулось кілька презентацій. Розкажіть трохи про її творчість-поліграфістів.**

– Чесно кажучи, однаково хвилювались і ми, автори, і дизайнер Аліна Чижевська, і видавництво "Фенікс", де книга була надрукована. Як Ви вірно зазначили, ця книга повністю намальована руками, а не в комп'ютері, тому це вимагало особливої роботи дизайнера і

особливої поліграфії з урахуванням специфіки друку акварельних та пастельних малюнків.

– **Сьогодні як ніколи актуальною стала проблема повернути молоді, дітям зацікавлення друкованою книгою, адже електронне джерело не дає такої самої повноти спілкування, як паперова книга... Згодні з цим?**

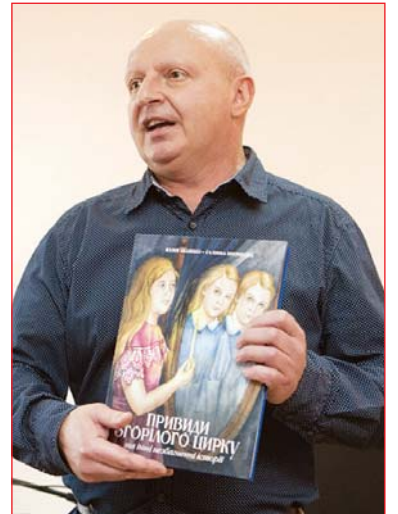
– Жоден електронний носій ніколи не замінить нам книги. Сьогодні зовсім маленькі діти залюбки дивляться яскраві ілюстрації, дітки старшого віку просять батьків почитати казки або читають їх самі...

Дивлячись на друковану книжку, і дітки, і дорослі сприймають збірку "Привиди згорілого цирку..." як реальні події, картинку її хочеться розглядати, торкатися руками зображень фантастичних героїв, і в такий спосіб долучатися містичних подій. Насправді таке враження цілком закономірне: мовою скоріш не казки, а етно-легенди розказано реальні події з життя людей. І хоч традиційно основу казкової і легендарної творчості становить вигадка, проте в цій книжці якраз навпаки: реальна основа передана мовою казки. Сила уяви легко і просто переносить читача в неможливі в реальній дійсності ситуації, однак за ними стоять земні інтереси і прагнення людей...

– **Скажіть коротко, про що Ваші з Галиною Шевцовою казки?**

– Перша казка "Ольчині лисички" змальовує містичні пригоди восьмирічної Олі з родини священика села Великі Степанці на Канівщині. Сюжет розгортається на тлі місцевої легенди про вкрадені в польської аристократки Терези весільні прикраси. Оля займається пошуками цих вкрадених двісті років тому скарбів. Як виявилось, до цього мають стосунок лісові лисиці-перевертні. Допомогає Олі у пошуках її дядько-етнограф, що довго жив на Далекому Сході і тому добре знається на звичках китайських та японських лисиць-перевертнів.

Друга казка "Нащадок Вовчик" присвячена пригоді семирічного Вовчика, що захоплюється старовинними історіями про подвиги запорізького козака Прокопа Берізки. Через хворобу матері Вову, разом з чорнявою кіцею Фенею, відправляють в село Моринці на Черкащині до діда. Події розгортаються на тлі святкування Різдва з Вертепом та дівочим ворожін-

Депутат Київської VII скликання Руслан Кисіль

ням. В результаті, Вові вдається потрапити на декілька сторіч в минуле та допомогти сотнику Берізці у важливій справі.

Героїня третьої казки "Привиди згорілого цирку", дев'ятирічна Леся, разом із старшими братами-близнюками, потрапляє на літні канікули в Бердичів до родини рідної тітки. Тут неочікувано розгортається серія містичних, страшних і водночас смішних подій, пов'язаних з середньовічним родинним прокляттям графського роду Малаховських, старовинним портретом прабабці Ягнесі та пожежою в дерев'яному цирку. Леся єдина, хто може перервати дію цього прокляття...

– **І останнє, досить-таки незвичне питання. Чи це правда, що всі герої казок – це Ваші дідуся, бабусі, прабабусі та пра-дідуся?**

– Так, це цілком правда, це реальні історії життя родин моєї бабусі Ольги, батькової матері, дідуся Всеволода, материного батька, та бабусі Олександри, матері моєї матери. Саме тому всі описані люди мають реальні імена. Більшість описаних в книзі подій трапились в житті насправді, наприклад, пригоди малої Олі, війна Вови з гусаком, пожежа в бердичівському цирку і прокляття роду Малаховських, але ми перемішали реальність і фантастичні події, тому читач починає сприймати весь сюжет як реальність...

І на завершення. На мій погляд, символічно, що бібліотеки Солом'янського району отримали книгу, яка відроджує традиції української етнографії, національної культури та побуту, оскільки в наш стрімкий час глобалізації дуже важливо зберегти нашу національну самобутність.

Презентація книги в бібліотеці Солом'янського району

Бесіду вела **І. Герашенкова** Фотографії з презентації надані прес-службою народного депутата України **Дмитра Андрієвського**

Спорт МАРАФОН

9 жовтня 2016 року відбулися змагання з марафонського бігу під патронатом WIZZ AIR KYIV CITY.

Від нашого університету в цих змаганнях взяв участь студент будівельного факультету (група ПЦБ-35) **Андрій Мавдюк**, який посів I місце у своїй віковій категорії і був нагороджений іменною медаллю та дипломом I ступеня. Вітаємо!

Ректорат, кафедра фізичного виховання і спорту

Тема для роздумів

ВИСОКА ОСВІТА: ПРЕСТИЖ ЧИ НЕОБХІДНІСТЬ МАТИ ДИПЛОМ?

80 відсотків українських випускників шкіл традиційно хоче мати вищу освіту, вважаючи, що вона конче потрібна молодій людині. Так вважає і старше покоління.

ліфковані робітничі кадри. Нинішні професійні ліцеї, які ще збереглися, не мають достатньо сильної матеріально-технічної бази, добрих викладачів, тому йдуть туди навчатися переважно діти з неблагополучних сімей або ті, що не сильні в математиці та інших точних науках...

Щоб переорієнтувати молодь на професійно-технічну освіту, треба щонайменше цю освіту модернізувати і забезпечити добру роботу її випускникам. Така альтернатива вищій освіті дозволила б вирішити проблему фахівців з робітничих професій, а здобувати фах інженера, технолога чи математика йшли б найздібніші.

Але про це доводиться хіба що мріяти, бо така модернізація вимагає величезних коштів і, головне – бажання відновити в країні потужну промисловість...

ЧИ ПОТРІБНІ УКРАЇНІ ОСВІЧЕНІ ЛЮДИ?

Ось і повстає, здавалося б, резонне питання – а для чого потрібна вища освіта? Людина з вищою освітою і людина з середньою освітою знаходяться на одному і тому ж рівні, причому перша витратила в рази більше цінного часу на лекції, лабораторні, предмети, які безпосередньо навряд чи знадобляться по життю.

Відрізнити людину, у якої є вища освіта від тієї, у якої її немає, можна дуже легко, всього лише поговоривши з нею. Відразу видно, про що людина говорить, які в неї інтереси в житті, яка її позиція і т.д. Спілкуючись зі студентами, бачу, що деяким мати вищу освіту не дано в принципі, їм складно сприймати інформацію, оперувати поняттями. Здається, що з таких вийшов би хороший перукар або кулінар.

Після бесіди з гостем редакції ми опитали студентів. Переважна більшість опитаних нами людей (10 чоловік) – 8 вважають, що "сьогодні важливо" мати вищу освіту, і тільки 2 дотримуються протилежної точки зору.

Практично всі віддають вищій освіті перевагу перед раннім працевлаштуванням і майже одностайно заявляють про готовність до матеріальних затрат на навчання в майбутньому своїх дітей. Настільки високий престиж вищої освіти, як мені здається, обумовлений, перш за все, тим, що люди бачать в ньому найважливіший ресурс, який різко підвищує соціальну мобільність громадянина і його конкурентоспроможність на ринку праці.

Скажу чесно, я – прихильник того, щоб люди отримували вищу освіту і розширювали рівень роботи свого мозку. При цьому необхідно завжди пам'ятати про самоосвіту, яка повинна виходити з особистих інтересів, а так само про те, що вибір виду діяльності по життю людина робить сама і не потрібно перекладати відповідальність за це на якісь зовнішні чинники.

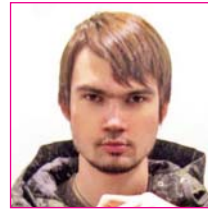
Бесіду вела І.Герасценкова

Ваша думка

ЧИ ВИЩА ОСВІТА Є ОBOB'ЯЗКОВИМ АТРИБУТОМ ДЛЯ МОЛОДОГО УКРАЇНЦЯ?

Офіційно стати студентом – це досягнення, але, пам'ятайте, що воно відносне. Це тільки перший крок, а щоб піднятися, скажімо, на гору, попереду чекають ще сотні кроків з вужчою та стрімкішою стежкою. Отже, треба бути наполегливим, вправним і готовим до праці... Буває й таке, що через кілометр шляху питаєш у себе: "Куди це я подерся?". Дехто, всупереч перешкодам і втраті азарту, доводить до кінця почату справу, дочитуючи до краю навіть нецікаву книжку... довчається всі п'ять-шість курсів, хоч знає, що ніколи не любитиме роботи за спеціальністю. Хтось повертається з півдороги, усвідомивши, що насправді мріє про море... А вже в житті є обов'язки, яких не можна порушувати, є ще й тимчасові захоплення, чужий вплив і переконання.

В Україні велика кількість ВНЗ, які готують фахівців з економічної та юридичної справи. В перенасиченні ринку праці в нашій державі громадянами з вищою освітою професіонали бачать не тільки позитив... Проте диплом про вищу освіту стає невід'ємним атрибутом не лише претендентів на певну вакансію, а й для того, наприклад, щоб відрекомендувати мамі наречену чи нареченого.

Степан Герич,
студент 4 курсу КНУБА

"ОСВІЧЕНІ ЛЮДИ МАЮТЬ БІЛЬШЕ МОЖЛИВОСТЕЙ"

Знаю, що у Японії в людей з вищою освітою дуже високий рівень знань. Є, правда, і країни, в яких все навпаки, рівень знань невисокий. Тому обов'язковою є вища освіта для людей, які прагнуть здобути якісну освіту, і мають певні обдарування, але не для тієї молоді, яку батьки переконують, що це престижно. Вища освіта дає більше можливостей і шансів якісніше реалізувати себе. Однак варто зважати і на потреби держави, тенденції на ринку праці.

Оксана Кірсанова,
студентка III курсу університету

"ЛЮДИНА МАЄ СТАТИ ФАХІВЦЕМ"

Я вже пробувала шукати роботу, не маючи вищої освіти. Тому вважаю, що вища освіта потрібна всім, хоча б для саморозвитку. Знаю, що спеціалісти з IT-технологій затребувані в сучасному світі. Днями читала, що їх запрошують для роботи в Польщі. Для себе особисто відчуваю, що це моє.

Дарія Палійчук,
студентка 1 курсу КНУБА

"ОРІЄНТУЮСЯ НА ЗАХІД"

Вища освіта потрібна не кожному. Через те що є професії, які не передбачають п'яти років навчання в університеті. Деякими спеціальностями, як юристи, економісти, ринок праці вже перенасичений. Дизайнер – доволі затребувана та високооплачувана в світі професія. Думаю, я у виборі не помилилася. Не знаю, чи хочу працювати в Україні, наразі орієнтуюся на Захід. Знаю англійську мову, хочу вивчити французьку.

Іван Юрченко,
студент 5 курсу КНУБА

"МРІЮ СТАТИ НАУКОВЦЕМ"

Без вищої освіти важко знайти добру роботу і дати собі раду в сучасному світі. Кожен випускник школи має до чогось нахил. Далі профільне навчання розвивають його, вища освіта поглиблює знання, розширює світогляд. Любов до хімії маю зі школи, тому професію обираю за покликанням, не цікавлячись ситуацією на ринку праці в Україні. Наразі налаштований не зупинятися на магістратурі, мрію стати справжнім науковцем.

Владислав Шутка,
студент першого курсу

"ХОЧУ ПРАЦЮВАТИ НЕ ЗА ПРОФЕСІЄЮ"

Не впевнений, що зможу використати в майбутньому свою вищу освіту. Я хотів навчатися на архітектурі, та не вступив на державну форму навчання. Тому обрав "бюджетне" місце на іншому факультеті. Буду навчатися двом спеціальностям, однієї – заочно. А в планах третє: мрію заснувати власний бізнес (наприклад, ресторанный).

Міркувала і опитувала
Тетяна Сумська

Поради початківцям

ЯК ПРАВИЛЬНО ПІДІЙТИ ДО НАПИСАННЯ КУРСОВИХ І ДИПЛОМНИХ РОБІТ

"От сессии до сессии живут студенты весело, а сессия всего два раза в год"... Цю фразу з насміхом говорять всі студенти, коли до сесії ще цілий семестр...

Для тих, хто полюбляє гризти граніт науки, декілька рекомендацій під час написання курсових і дипломних робіт. Їх запропонував нашій газеті випускник КНУБА 2006 року Сергій Давидюк.

ВИБІР ТЕМИ КУРСОВОЇ І ДИПЛОМНОЇ РОБОТИ

Починати завжди треба з теми. Добре, якщо в списку запропонованих тем є вам знайома фраза по темі. Виберіть тему, в якій ви на даний момент орієнтуєтесь і здогадуєтесь про що писати. Можливо, читали або вже була лекція, семінар. Або вибирайте те, що вам цікаво і хотілося б розібратися детальніше в цій тематичі. Якщо викладач дозволяє вибрати відразу кілька тем, дерзайте, по ходу визначтеся. Ну, бувають випадки, коли дуже складно визначитися, тоді зверніться за допомогою до викладача.

ПІДБІР ТА ЗБІР МАТЕРІАЛУ ДЛЯ КУРСОВОЇ РОБОТИ

З темою визначилися. Тепер – на старт у пошуках джерел з відповідної тематики. Що б Вас в бібліотеці не завалили книгами, візьміть список запропонованої або рекомендованої літератури на кафедрі. При написанні у вас ще набереться багато додаткових джерел, але починати простіше з рекомендованої літератури. Не думайте, що все можна знайти у інтернеті і до бібліотеки йти не доведеться. Крім бібліотеки, вам ще варто пройтися по книгарнях. Адже найважливішу і потрібнішу інформацію захищають авторські права і не викладають до загальнодоступного користування. При написанні дипломної роботи, зустріч з автором книги багато в чому вам допоможе. Що б інформація була по темі, то не розпиляйтеся, а відразу йдіть до потрібного читального залу, попередньо перебравши каталог з наявними книгами.

Прекрасним доповненням до вашої курсової роботи можуть стати свіжі видання, маловідомі факти, які можна відшукати у періодичних виданнях, тому їх з вашого пошуку і збору інформації не виключайте.

АНАЛІЗ ДЖЕРЕЛ

Ви зібрали величезну кількість даного матеріалу, тепер головне відфільтрувати воду і кашу. І тоді гора літератури значно зменшиться. Що б провести аналіз, вам доведеться відкрити всі запропоновані джерела. Якщо в бібліотеці дозволяють робити ксерокопію, тоді зробіть копію інформації, яка вимагає детального вивчення. Але не поспішайте все копіювати, тоді точно заплутаєтесь в темі. Злегка занурившись в тему, зверніться за допомогою до викладача і з ним накидайте план курсової роботи. Якщо викладач побачить вашу зацікавленість, він вам багато відкриє таємниць, тому, активно співпрацюйте і звертайтеся з найменшого питання, не зрозумілого вам.

Сергій Давидюк, випускник

ВІТАЄМО ЗБІРНУ КОМАНДУ КНУБА З БОКСУ

з вдалим виступом на чемпіонаті м. Києва серед чоловіків, який пройшов з 19 по 21 жовтня у спортивному комплексі "Восход".

Максименко Андрій, 75 кг	I місце – I група	ІТЕП-32
Симонович Ігор, 64 кг	III місце – I група	ПЦБ-11С
Кобилецький Ігор, 52 кг	I місце – II група	ФБС-34Б
Воцан Олександр, 64кг	III місце – II група	МБГ-32
Кузьменко Артур, 81кг	IV місце – II група	ІЛС-11
Вергунов Павел, 69кг	IV місце – II група	БМО-41

Бажаємо вам подальших успіхів!

Ректорат КНУБА, Кафедра ФВіС

II МІСЦЕ КОМАНДИ КНУБА НА ЧЕМПІОНАТІ М. КИЄВА З ФУТБОЛУ СЕРЕД ЖІНОЧИХ КОМАНД

ДВА КРАЩИХ ГРАВЦІВ В КОМАНДІ
НА ЧЕМПІОНАТІ

22 жовтня завершився Чемпіонат м. Києва з футболу серед жіночих команд сезону 2016 г. Командні результати:

- СДЮШОР-16-І
- КНУБА
- АFC 5G
- ПКУБГ
- КУБГ
- КПКПВФП
- КНТЭУ
- СДЮШОР16 ІІ

Два граючих тренера команди отримали нагороду:

Кращий бомбардир чемпіонату – Гнидюк Юлія Миколаївна
Кращий воротар чемпіонату – Гасанова Саїда Фарухівна

Склад команди:

- Гасанова Саїда Фарухівна, старший тренер,
- Гнидюк Юлія Миколаївна, тренер,
- Джурляк Уляна Олександрівна, КНУБА, АБС-62А
- Мельник Анна Олександрівна, КНУБА, ПЦБ-32
- Альохіна Тетяна Вікторівна, КНУБА, АБС-64А
- Коноваленко Валерія Геннадівна, КНУБА, 1 курс АРХ-34А

- Вознесенська Вікторія Сергіївна,
- Папенко Олена Дмитрівна,
- Фам Майя Чунгівна,
- Куріпко Ольга Володимирівна,
- Модебадзе Томара Зурабівна,
- Носова Вікторія Олександрівна,
- Канівець Юлія Миколаївна,
- Ярош Вікторія Сергіївна,
- Гузівська Марина Володимирівна,
- Чернета Марта Дмитрівна,
- Харковська Надія Михайлівна,

- НУФВСУ
легіонер
КНУБА, випускниця
ФІСЕ БУД-18А
КНУБА, випускниця
КПІ
КПІ
КПІ
КПІ
Транспортний
університет
Транспортний
університет

Путешествия И НАКОНЕЦ, АМЕРИКА

Более шести лет подряд "Архитектура і Будівництво" активно сотрудничает с самым увлеченным туристом нашего КНУ-БА, профессором кафедры ТБКВ Раисой Федоровной Руновой. Читатели газеты в восторге от этих публикаций. Не говоря о том, что автор – профессионал в своей области, она и для студентов, будущих инженеров, во время путешествий выбирает самые показательные примеры конструкций в строительстве и архитектуре всех веков и с энтузиазмом характеризует их. Читайте!

Профессор Р.Ф.Рунова

"В мои туристические планы никогда не входила Америка по множеству причин. Однако, судьба распорядилась иначе, и вот я в США вместе с надежными друзьями и партнерами по туризму Юрием и Светланой Носовскими.

Масштаб Америки таков, что позволяет сделать только отдельные зарисовки впечатлений от 2-х недельного пребывания, которые вписываются в тему "Строительство, природа, личность в США".

Плотина Гувера на реке Колорадо. 1933 г.

1. Таланты архитектора и инженера-строителя проявились в этой стране особенно ярко более 100 лет тому назад при возведении Капитолия, небоскребов Эмпайер Стейт Билдинг и Крайслера, Бруклинского моста. Но меня больше всего влекла плотина Гувера, с которой знакома по истории монолитного бетонирования инженерных сооружений. Я волновалась в ожидании встречи с ней. Еще бы – более 3 млн. куб. м бетона рецептуры того времени слоями в 25–30 см уложено в тело плотины высотой 220 м при ширине у основания 200 м за один 1933 г. И уже тогда предусмотрено отведение теплоты гидратации цемента (его израсходовано 600 000 т!!!) с помощью холодной воды, проходившей через металлические трубы, заложённые в массив. Впервые решен вопрос отвода воды р. Колорадо при строительстве с помощью вырубленных в скалах каналов, которые используются и сейчас для регулировки подачи воды на турбины 17 генераторов. Плотина величественна и эстетически прекрасна как символ высокого инженерного интеллекта.

Бруклинский мост в Нью-Йорке по возрасту еще старше – он открыт в 1883 г. Это один из первых подвесных вантовых мостов в строительной практике. Прикосновение к металлическим вантам (и мы это могли!) – это прикоснове-

Бруклинский мост в Нью-Йорке

ние ко времени. Здесь все работало на время – цемент, бетон, металл и даже дерево покрытия пешеходной части. Свою функциональность мост в полной мере реализует и сейчас. Средняя деревянная часть пропускает пешеходов и велосипедистов, более низкие боковые крылья – трехрядное движение автомобилей.

Капитолий в Вашингтоне претендовал на конкуренцию с величественными сооружениями Римской империи, с капитолийским холмом в Риме, строился практически все 200 лет истории США, начиная с закладки Д.Вашингтоном первого камня. Поднимались одна над одной ротонды, горели конструкции, вновь отстраивались и возводились боковые крылья, водружалась статуя Свободы. Современное здание Сената США доступно для бесплатного посещения всех желающих, среди которых, конечно, были и мы. И если плотина Гувера и Бруклинский мост – это гимн бетону и металлу в ин-

Центральный фасад в комплексе Капитолия в Вашингтоне

женерных проектах, то слава современным отделочным строительным материалам – это отели Лас-Вегаса. Конечно, сами отели – это китч, хотя и веселый, жизнерадостный. Ну разве это не весело, когда над вами куполом натянуто небо Парижа, а рядом кафешки и магазинчики этого манящего города? Или вот перед вами "живые" гондолы в полном водном канале отеля "Венеция". Присмотритесь к этим мозаичным плиткам и наливным полам, воспроизводящим самые разнообразные дизайнерские решения, ковровым покрытиям такого уровня качества, что создается впечатление, будто тысячные толпы людей не ходят по ним, подвергая износу, а летают, не прикасаясь.

Муранское стекло образует объемную цветочную клумбу потолка площадью 50 кв.м, а гидроизоляция каналов "Вене-

Люстра из муранского стекла в отеле "Белладжио" в Лас-Вегасе

Интерьер отеля "Венеция" в Лас-Вегасе

ции", бассейнов и фонтанов – просто фантастика. На мой взгляд, стоит отдать дань уважения бизнесмену Стиву Винну,

который 10–15 лет тому назад начал воплощать свои идеи создания мега-отелей, объединяющих красоту живой природы, комфортные условия пребывания и возможность выкачивания денег в игровых залах казино. Например, созданный им отель "Белладжио" с поющими фонтанами вдоль фасада стоил 2 млрд. дол США и окупился в течение 2-х лет.

2. Природу Америки хотелось посмотреть наиболее сохраненной в национальных парках Большого Каньона реки Колорадо. Наш гид предложил индивидуальный тур, охватывающий его кольцом по территории штатов Невада, Аризона и Юта. Мы проехали 1450 км и увидели страницы геологической истории планеты Земля. Сотни миллионов лет тому назад вода мирового океана покрывала территорию нынешней Америки, а глубинные тектонические процессы по своим законам "корезили" земную кору. В

Столбы и пещеры каньона

результате формировались вулканические, изверженные и осадочные породы невероятного разнообразия. Уходящая вода океана, образовавшиеся реки и атмосферные процессы сделали свое дело в формировании ландшафта. Особую роль взяла на себя река Колорадо и ее многочисленные притоки, прорезая сотни километров каньонов и обнажая слои горных пород. В них преобладают красные и терракотовые цвета, иногда доходя до белого. Форма скал не поддается словесному описанию – от устремленных в небо узорчатых столбов и причудливых глыб до "построенных" ветром раковин-пещер и арок. В парке Брайс-каньона – это огромный амфитеатр скал, а в парке Зайон – наслоенные одна на одну каменные лепешки, изрезанные вертикальными трещинами. На одной из таких лепешек оставил следы своих лап динозавр, на других кроваво-красные потоки поясняются аборигенами как следы жертвоприношений местных племен язычников.

Особая ремарка к восприятию такой природы – тишина и кажущаяся необжитость человеком. Это ошибочно, поскольку это земли индейских племен, прежде всего, аулопайя (3000 человек) и навахо (200 000 человек). О них – отдельные размышления, но главное состоит в том, что аборигены заинтересованы в сохранении неповторимости своей природы по ряду причин, в том числе коммерческих.

3. Личность в США – самый сложный аспект моих впечатлений. Бурлящие толпы людей в Нью-Йорке, спокойные жители Филадельфии и респектабельные Вашингтона, а тем более разноликие туристы в Лас-Вегасе оставляют интересную, но только внешнюю картинку впечатлений. Очень хотелось узнать кое-что о внутреннем мире американца, понять, почему он так гордится своей страной и какие ценности исповедует. В этом нам помог сам Господь Бог, подарив общение с великолепным гидом, гражданином Америки. От бесед с ним, его терпеливых и вдумчивых ответов на наши многочисленные вопросы формировалось мое мнение о том, что такое человек как личность в Америке. Вот оно в обобщенном виде:

– это всегда индивидуум, который, прежде всего, ценит свободу выбора своего жизненного пути, возможность такого выбора и его построения с помощью обеспеченной и уважаемой им системы государственного устройства, в которой успехи индивидуума, форма и содержание этого успеха зависят в максимальной степени от самого человека в обществе, где востребованы результаты его труда.

Интересно было бы написать на такую формулу представление о "нашем" человеке.

Несомненно, понятие свободы во внешнем ее проявлении часто не вызывает симпатии – чрезмерная полнота еще молодых людей, еда и питье на

ходу из пластиковых пакетов и полуплитровых бумажных стаканов, весьма странные одежды, прически и многое другое. При этом огромную симпатию вызывает доброжелательность, дух волонтерства, приветливость и общий положительный эмоциональный настрой.

Не стоит давать общие зарисовки городов, которые нам удалось посетить. Несколько слов только о Вашингтоне – достойной столице своего ве-

Участок амфитеатра в Брайс-Каньоне

Красные "лепешки" Зайон-Каньона

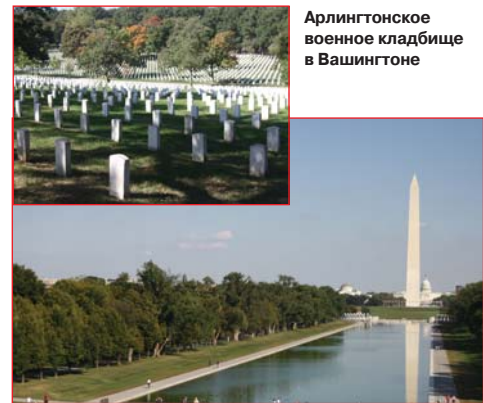

Белые "лепешки" Гранд – Каньона

ликого государства. Здесь все самое лучшее и самое большое: монументальные здания музеев Смитсоновского института (основан в 1846 г. как исследовательский и образовательный центр, объединяющий музеи и культурные центры США с бесплатным их посещением всеми желающими). Из них 11 размещены вдоль двухкилометровой Национальной Аллеи от мемориала А.Линкольна до Капитолия, огромнейшие площади газонов и водной глади бассейнов, величественная лаконичность военного Арлингтонского кладбища-мемориала, небольшой, но изысканный Белый дом – резиденция президента США.

Америку увидеть надо".

Р.Ф.Рунова,
профессор кафедры ТБКВ
Фото Ю. Носовского,
доцента кафедры ТБКВ

Арлингтонское военное кладбище в Вашингтоне

Вид на Национальную аллею от мемориала А.Линкольна до мемориала Д.Вашингтону и до Капитолия

НАШ САЙТ В ИНТЕРНЕТЕ: www.knuba.edu.ua, i_geraschenkova@voliacable.com

Засновник — Київський національний університет будівництва і архітектури
Свідчення про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора.
Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів.
Виготовлено Приватним підприємством "БІАІДІ". вул. Новгородська, 1-51 м. Київ. 03151

Редактор Ірина Герасченкова
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 03180, м. Київ-180,
Повітрофлотський проспект, 31, кімн. 608, тел. 241-55-35